

Evellei Kata

Üdvözlég

Este jött, a viharfelhőkkel. Szárnyáról
nehéz arany tollak peregtek a küszöbre.
Engem hívott. Hunyorognom kellett,
mikor fölemelte az állam, hogy arcomba nézzen.
Bólintott. A megilletődött rokonság
szótlánul vonult el az útból: anyám még
idejében szólt nekik. Tudták, mit kell tenniük.
Utoljára a néném, kézen fogva vonszolta a kisfiát.
Nem nézett rám, behúzta az ajtófüggönyt.
Odakint a mennydörgés lihegése,
leskelődő, lapos tetők. A forró szélben
görcsösen kapálóztak a mirtuszágak,
bénult izomban kifordult szemgolyók,
fogak fehére mélyedt az összeszorított
fekete húsba, éles és kemény,
gerincem tövéig csapott a fény,
és teljes lettem a kegyelemmel.
Az ajtó kárpitja végighasadt,
piros folyóként terült szét a porban.
Az éjjel nem hozott esőt, hiába várták.

Hajnalra elzsibbadt a testem.
Lepecsételt zsák, emléke, múltja nincs,
csukott szemmel, összegömbölyödve vár.
Csak a combok között egy-egy rándulás,
és lüktető, savas nyál a megdermedt torokban.
Az ablak alján vékony csík: figyelt az ég.
Elfordultam, hogy ne érje az arcomat.
Állam a térdemhez ért, csont a csonthoz,
páncélt vonva a kocsonyás meleg köré.
Az alvóktól sűrű szobalevegő
mint nyirkos ruha tapadt a számra,
fülemben fojtón örvénylett a csend,
a nyakam körül láthatatlan ujjnyomok.
A medencémen súlytalan nyomás.
Az udvar sarkában csuklottam össze
a szürkén alácsüngő reggel redői közt,
némán, hogy a szomszédok meg ne hallják.
Mindent ki akartam magamból adni
négykézláb, lógó fejjel, könyéken.
Szárason öklendett a torkom,
mint aszályos föld, ha beitta,
ami rázúdult a fönti vizekből.
Körülöttem hullámzottak az agyagfalak.

A szédülés. A megdagadt bokák.
A széttékerdő, duzzadt kék erek,
szakadékok a táguló bőrszövetben.
A görcsökben töltött, átizzadt éjszakák.
Falok, mint az állat. Gyakrabban kell vizelnem.
Hasamon az idegen tekintetek csiganyála.
Pulzáló kín vagyok, nem érhet férfitest.
József arcán hajszálrepedések, a szája sarka
kemény, mint a kő. Mire hozzám érnek,
elporladnak a szavai. A háta egyre mélyebbe hajlik.
Anyám torkát titkos büszkeség feszíti,
ráncos keze ugyanúgy matát a hajamban,
mint kislányként, mikor tetvézni ült le.
Néném pillantása sóvár, türelmetlen a gyerekekkel,
öreg már, nehezebben bírja a várakozást.
Mikor kimennek, megpróbálok énekelni.
Nem jön ki hang a torkomon. Üres vagyok,
egy ismeretlen rendelés edénye.
Fölötten lustán nyújtózik az égbolt.
Most már minden elvégeztetett.
Fejem lehajtva, fölnézni nem merek.
A tüdőmben megkövesedett üvöltés.

2014. május 29.

Vonzáskörzet

Még el sem kezdődött, már vége volt.
Álltál a kapu sárga négyszögében,
óvodás kezektől vigyázva körberajzolt
angyalfigura, akinek senki nem tudja
elképzelni, milyen lehet az arca,
mert ha odanyúl, üres térbe érnek az ujjai.
A fény hiánya voltál, amely magába nyeli
a mozgó testeket. Mondjam, kérdezted,
nyelveden a kellő tapintat fojtó, édes íze.
Az egyes szám második személy
veszélytelen terep. Ha beléje botlunk,
rögtön azt hisszük, szerelemről van szó.
Hiába burkolóztam a saját beszédembe,
fáztam. Hüllő vagyok. Kezem, vérem hideg.
Az táplált, amit előbb-utóbb elfelejtettél,
és egyéb cél híján fölös hővé alakult át.
Hallgatóztam. Kilestelek, amikor nem tudtad,
fölszedtem, amit eldobtál mint fölösleget,
gombostűre tűztem, és elgyönyörködtem
a körvonalakban. A szemem fölsértette,
ha láttalak, mégsem mertem elfordulni,
hátha már nem leszel ott, mire visszanezek,
ahogy eltűntél
akkor este a kapu négyszögéből.
Helyükre kerültek a téged üldöző szavak,
ahogy a sárga fény lassan kitöltötte a helyed,
elmosta a retinámba égett sziluettet, végigcsordult
bennem, feketévé szilárdult, és
szétrepesztette a porózus hüllőcsontokat.